

A PROTESTÁNS DIÁKSZÖVETSÉG.

írta: DŐRI DÓCZY ENDRE,
az Orsz. M. Prot. Diákszövetség alelnöke.

A társadalom előítélete nagyon megnehezít ma minden egyesületi munkát. Különösen áll ez a megállapítás, ha ifjúsági egyesületről van szó. Sokszor hangozik el a vád, hogy minden ifjúsági szervezkedés nem egyéb, mint bizonyos előnyök könnyebb elérhetése céljából történő erőtömörítés, melyet aztán a mindenkori vezetők társadalmi pozíciókban emelkedés eszközéül használnak föl. Aki így ítél, teljesen hamis szemüvegen keresztül nézi a fiatalságot. Noha éppen nem lenne csodálatos, ha ez a fiatalság, mely a mai súlyos szociális helyzet terhét elsősorban érzi, csak a maga érvényesülési lehetőségét tekintené, csak a saját révbejutását igyekeznék minden lehető eszközzel előmozdítani, mégis felül tud emelkedni a saját egyéni érdekein s rendkívüli felelősségének tudatában a magyarság sorskérdései felé fordítja tekintetét. Érzi, hogy soha nem volt még oly magasztos az ifjúság feladata, mint ma, soha nem igényelt nagyobb hitet, hivatástudatot, szolgálmítudást, kitartást, bátorságot, soha nem jelentett nagyobb elhivatást fiatalnak lenni, mint napjainkban, amikor Magyarországot kell romjaiból újjáépíteni.

Azokat akarja magába tömöríteni a Protestáns Diákszövetség, akik érzik ezt az elhivatást,

akik hisznek a magyarság rendeltetésében, akik fanatikusan hirdetik, hogy van ebben a fajban életerő, hogy méltó tud lenni feladatának megvalósítására, akik azonban nemcsak hirdetik ennek a népnek a küldetését, hanem vállalják a küldetéssel járó munka terhét, akik életüket áldozzák azért, hogy az evangélium igazságai a magyar élet egész területén érvényre jussanak.

Mert látja ma már minden gondolkozó fő, hogy a jelenlegi állapotok fenntartása csak katasztrófához vezethet. Lázasan keresik az emberek a kibontakozás útjait. A legkülönbözőbb, egymásnak legellentmondóbb rendszereket jelölik meg, mint az egyedüli helyes megoldási lehetőségeket. Pedig hiába minden próbálkozás, hiába a legszebben elgondolt megváltó terv, ha nem változik meg maga az ember, aki kitölti a kereteket, aki életet visz beléjük. Új élet csakúgy épülhet fel a romokon, ha új mentalitású szellemi elit veszi át a munka irányítását, Krisztus szellemében növekedett generáció, mely az evangélium pilléreire akarja felépíteni a magyar életet.

Ilyen új szellemű generáció kialakításán dolgozik a Protestáns Diákszövetség. Mi nemcsak kitűnő tanulmányi felkészültségű, hanem magyar és evangéliumi szellemű ifjúságot akarunk a magyar élet küzdőterére állítani, akik magyarságuk és protestáns voltuk mély átérzéséből fakadó elhivatottsággal, acélos lélekkel tudnak küzdeni a mi világnézetünk fundamentumán nyugvó boldogabb jövődjéért.

Magyarok akarunk lenni, e szónak nem hétköznapi, hanem belső, igazi fenkölt értelmében. Nem kiáltjuk fennhangon, nehogy magyarságunk is, mint annyi sok más értékünk, jelentőség nélküli külső forma legyen csupán, amely mögött nincs semmi tartalom. Mert jaj nekünk, ha hazaszere-

tétünk, e nemes drágakő, a frázisok tömegétői elhomályosul, ha a szív királyi trónusáról a fórum poros, piszkos deszkapadlójára kerül. Jelentsen a mi magyarságunk kevés szót, sok életet, népünkért való áldozatkész munkát, dunavölgyi hivatásunk fanatikus szolgálatát.

Keresztyének akarunk lenni. Protestáns voltunk kihangsúlyozása azonban nem jelent túlzó felekezetieskedést. Meggyőződésünk, hogy hívő katolikus és evangéliumi szellemű protestáns között nem lehet áthidalhatatlan szakadék, sőt, önként adva van az együttműködés lehetősége. Oly igazság ez, melyet naponként fülünkbe harsognak, s hogy ez mégsem egyéb, mint szép frázis, ezért éppen azok a felelősek, akik lehangosabban hirdetik, de semmit nem tesznek megvalósításáért. Az ifjúság feladata lesz már most, hogy megjelölve azokat a problémákat, amelyeknek megoldása csak a két felekezet együttes munkájával képzelhető el, odahasson, hogy az együttműködés ne csak szavakban éljen, hanem nemes gyümölcsöket termő, élő valósággá váljék.

Nem jelenti a mi keresztyénségünk a világ dolgainak semmibevevését, pusztán a túlvilági életre való előkészületet sem, mikor is egész lelkünket saját üdvösségünk keresése tölti be csupán s megtalált hitünkkel, mint valami féltett drágakővel elvonulunk az emberek elől, hanem jelenti Istennel való közvetlen kapcsolatunkból kifolyóan a végtelen szeretetet, magunknak, embertársaink felemelkedéséért való boldog odaadást, jelent üdítő forrást, hűs oázist, simogató kezet, lesújtó korbácsot, jelenti egyszóval hitünk legnagyobb ajándékának átélését, mely a királyi papság, egyetemes papság nagyszerű gondolatában jut kifejezésre

Magyarságán és protestáns voltán keresztül nagy feladatok betöltésére hívta el Isten ezt az

ifjúságot, melyeknek csak úgy tud megfelelni, ha egész életét áldozatul tudja szentelni Krisztusnak. Megízéítő só, megtermékenyítő kovász kell hogy legyen ez az ifjúság. Hivatástudatot, felelősségérzetet kell öntenie egy haldokló társadalomba, mely szinte beteges érzéketlenséggel és felelőtlen-séggel tud elmenni a magyarság nagy sorskérdései mellett. Vissza kell vezetni ezt a társadalmat a hit igaz ösvényére s rendezett gazdasági viszonyok megteremtésével biztosítani kell számára a nyugodt kulturális fejlődés lehetőségét.

Meg kell szüntetni mindenekelőtt azt az arcpirító nyomort, melyben a magyar faj létfenntartó rétege, a magyar parasztság él, mert minden lelki fertőzéstől is csak úgy tudjuk megóvni népünket, ha biztosítjuk számára az emberi élet lehetőségét.

Ezeket a feladatokat csak oly generáció tudja megvalósítani, mely már fiatalsága idején felkészült a harcra. Ezért figyeli szorongó szívvel a társadalom az ifjúságnak minden megmozdulását, megnyilatkozását, ezért lesi aggódó lélekkel, hogy mik a tervei, elgondolásai és miként akarja azokat megvalósítani, mert érzi, hogy fiatalságában áll vagy bukik el ez a nemzet. Ezért van az az eddig soha nem látott küzdelem, mely ma folyik a fiatalságért. Minden oldalról ítéletek hangzanak felé, minden irányból kinyúl feléje egy kéz, úgy, hogy a fiatal lélek a nagy zűrzavarban szinte megmámorosodik, elveszti tisztánlátását, s amikor teljesen magárahagyatott, mikor teljesen tanács-talanul áll az érte folyó küzdelem viharában, mikor legnagyobb a veszély, hogy teljesen elvesz hazája, egyháza számára, akkor áll mellé a Protestáns Diákszövetség, hogy kivezesse a nagy bizonytalanságból, hogy biztos kézzel jelölje meg az egyedül helyes utat, amelyen haladva, hasznos munkása lehet a magyar feltámadásnak. Mert jegyezzük meg jól, a magyar feltámadás nem kül-

politikai kérdés, hanem itt dől el a csonkaország határain belül, s megvalósulása attól függ, hogy hány új szellemű magyar aszkétikus hősiessége küzd a megújuló magyarságért.

A szerint méretik meg a Protestáns Diák-szövetség is, hogy hány új, acélos lelket tud a zászló alá állítani.